

τῆς γελοιότητος! Τί μωσαϊκὸν ἦτον ἐκεῖνο! Καὶ ὅσῳ κενούνται τὰ θρανία τῆς τε συμπολιτεύσεως καὶ ἀντιπολιτεύσεως, τόσῳ ὁ κ. Ρηγόπουλος πληροῦται ἰδιοφυίας καὶ μανίας παρομοιώσεων! Τὰ φορολογικὰ νομοσχέδια παραβάλλονται μὲ σκεπάσματα δι' ὧν ἐκαλύφθη ποτε ψυχορραγῶν Αὐτοκράτορ τῆς Ρώμης! Ἡ Κυβέρνησις εἶναι ὁ Σαλμωνεύς, καὶ Ζεὺς ἢ ὁ λαὸς, ὅστις θὰ ῥίψῃ τοὺς κεραυνούς του! Ἡ ἱστορία τοῦ Ἀγγλικοῦ Κοινοβουλίου εἰς τὸ μέσον, ὁ Σκόζης, τὸ ἄνθος τοῦ ἔρωτος, ὁ Σόλων, ὁ Πῆτ, ὁ πατὴρ τοῦ κ. πρωθυπουργοῦ, ὁ Γλάδστων, ὁ Γολδόνης μὲ τὴν κωμωδίαν του ἐν ἧ' ὑπάρχει μακρὸς κατάλογος ἑραστῶν. Ἐν μέρος τοῦ λόγου του δύναται κάλλιστα νὰ κληθῆ: *Κέβητος Θεβαίου πῖναξ!* εἰκὼν παριστῶσα τὸ οἰκονομικὸν σύστημα τοῦ Καλλιγᾶ.

Καὶ ἀφοῦ ἐτελείωσε τὸ ποίημά του, ἀπαντᾷ τις, κατερχόμενος, πρὸς τὸ μειδίημα τοῦ κ. ὑπουργοῦ τῶν οἰκονομικῶν:

— Ὁ κύριος Καλλιγᾶς χαμογελᾷ, ἀλλ' οἱ συμπολιταί μου ἐν Πάτραις κλαίει!

Κουτρούλης.

ΑΝΟΣΤΙΕΣ

Πότε καὶ πότε ἔρχονται τοῦ ἔθνους οἱ πατέρες, γιὰ νὰ μὴ λησμονήσουμε πῶς ἔχουμε βουλή! Χωρὶς κουβέντα νὰ περνοῦν ἢ ὧραις κί' ἢ ἡμέραις, κοστίζει ἑστὰ συμφέροντα τοῦ ἔθνους μας πολὺ. Πρῶτα νὰ τραγουδήσουμε, νὰ πρῶμε καὶ νὰ φάμε, κί' ἔπειτα μὲ τὸ κέφι μας εἰς τὴ βουλή νὰ πάμε.

Ἰδοὺ! τὰ Νομοσχέδια περνοῦνε ἓνα ἓνα, τὰ χάλκινα νομίσματα ἐπέρασαν κί' αὐτὰ σὰς θέλω, μὴν ἀφίσετε ἀπέραστο κανένα, περάσετε καὶ χάλκινα καὶ κάλπικα λεφτά. Ὅσα καὶ ἂν περάσετε θὰ ἦναι γιὰ καλὸ μας, περάσετε καὶ μὴ θηλειᾶ ἀκομῆ ἑστὸ λαιμὸ μας.

Κανένα δίχως πέρασι ἑστὸν τόπο ἄς μὴ μένη, γιὰ φάρμακο σωτήριο καθένα ἄς περναί' καὶ ἡμαστέ καὶ θάμαστέ κατευχαριστημένοι σ' ὅ,τι τὸ βῆμα τῆς βουλῆς γενναίως μᾶς κερνά. Καὶ ἂν ἐσεῖς φωνάζετε μὲς ἑστὴ βουλή τὸ **Ναὶ**, μαζὶ σας **Ναὶ** φωνάζουμε κί' ἐμεῖς ἑστὸν καφφενέ.

Ἰδοὺ! τὰ Νομοσχέδια περνοῦνε πέρα πέρα, καὶ ὁ Δουζίνας ὁ γνωστὸς φωνάζει ὅτι πρέπει νὰ ὁμιλοῦν οἱ ῥήτορες εἰς ἀνοικτὸν ἄερα, καὶ νᾶχουν ἀπὸ πάνω τους τὸν οὐρανὸ γιὰ σκέπη. Νὰ βλέπουν τὴν Ἀνατολή, νὰ βλέπουν καὶ τὴ Δύσι, καὶ νὰ ἐνθουσιάζωνται μὲ τὴν τριγύρω φύσι.

Γεγὰ σου, Δουζίνα κουβαρντᾶ!.. πὲς το καὶ πάλι πέστο. ὦ! ναί! γιὰ ἔβγα ἑστ' ἀνοικτὰ νὰ μᾶς ἐνθουσιάζης, νὰ μᾶς εἰπῆς τὸ φοβερὸ ἐκεῖνο μανιφέστο, καὶ μὲ τὴ ῥητορεία σου τὸν κόσμον νὰ χαλάσης. ὦ! ναί! ἀφήστε τῆς βουλῆς τὴ μολυσμένη σφαῖρα, κί' ἐβγήτε μὴ φορὰ καὶ σεῖς εἰς ἀνοικτὸ ἄερα.

Καὶ τώρα, τώρα μάλιστα ἑστὸ νέο καρναβάλι, ὦ! τί καλά νὰ σεῖς ἰδοῦν καὶ τοῦ Διὸς οἱ Στύλοι, ἐκεῖ νὰ ῥητορεύετε μὲ ξέσκεπο κεφάλι,

τατος τῶν λοιπῶν, εἶχεν ἐνοήσει κατὰ τὸ ἤμισυ, ἐκ τῶν παρασκευῶν τοῦ Μαύρου, εἰς ἃς τὸν εἶδε ἀσχολούμενον τὴν ἡμέραν, περὶ τίνος ἐπράκειτο. Ἄλλ' οὐχ ἦττον, καίτοι διετέλουν ἤδη ἐν μέσῃ τῇ καταστάσει μεταξὺ μέθης καὶ νηφαλιότητος, ἡ ἀνακοίνωσις αὐτῆ τοῦ Μαύρου τοῖς ἐπροξένησεν ἐκπληξίν τινα.

— Δὲν εἶναι τίποτε καὶ μὴ ζιμπάζεσθε εἶπεν ὁ Μαῦρος. Σὰς εἶπον ὅτι ὁ κόμης Σανούτος μᾶς ἐξασφαλίζει καὶ δὲν ἔχομεν νὰ πάθωμεν τίποτε. Ἐγὼ ἐτοιμάσει σήμερον ὅλας τὰς ὕλας διὰ τὴν πυρπόλησιν, πῖσαν καὶ ἀσφαλτον ἄφθονα, δᾶδα καὶ βητίνην. Θὰ ὑπάγωμεν νὰ κολλήσωμεν τὴν φωτιὰν εἰς τὰ τρία πλοῖα, καὶ νὰ ὑπάγωμεν νὰ κοιμηθῶμεν ἥσυχοι! θὰ κάμωμεν μάλιστα ὠραίαν διασκέδασιν αὐτὴν τὴν νύκτα. Εἶναι θεατρικὴ παράστασις, τὴν ὁποίαν δὲν εὐρίσκει εὐκόλα κανεὶς.

— Ἄλλ' οἱ ἄνθρωποι ὁποῦ θὰ εἶναι μέσα εἰς τὰς γαλέρας; παρετήρησεν εἰς ἐκ τῶν τριῶν προσηλύτων τοῦ Καρτάτσου, ὅστις ἐκαλεῖτο Φιάμμης.

— Δὲν εἶνε κανεὶς ἄνθρωπος μέσα, ἀπάντησεν ὁ Μαῦρος. Αὐτὸ ἐννοεῖται ὅτι ἐφρόντισα σήμερον, κατὰ διαταγὴν τοῦ κόμητος, νὰ ἀρῆσω τὰ πλοῖα ἔρημα ἀνθρώπων, ὅχι μόνον τὰ τρία ὁποῦ θὰ καύσωμεν, ἀλλὰ καὶ τὰ ὀκτὼ ἐπίλοιπα τὰ ἀνήκοντα εἰς τὸν κόμητα Σανούτον. Δὲν θὰ πάρωμεν ἡμεῖς ἀνθρωπίνην ψυχὴν εἰς τὸν λαιμὸν μας. Τὰ ζῦλα καὶ τὰ σχοινία θὰ καύσωμεν μόνον, τὰ ὁποῖα ἐγένιναν διὰ νὰ

καίονται. Καὶ θὰ κάμωμεν ὡς πρὸς τοῦτο ὠραίαν παρτίδα. Φαντασθῆτε τὸ πῦρ νᾶνεβαίνει μὲ βρόντον εἰς τοὺς ἰστούς καὶ τὰ ἐξάρτια, φαντασθῆτε τὸ φῶς ὁποῦ θὰ φωτίσῃ τὸν πυθμένα τῆς θαλάσσης, φαντασθῆτε τὸν καπνὸν ὅστις θὰ ἀνεβαίνει εἰς τὸν οὐρανὸν καὶ θὰ ζητῆ νὰ σβύσῃ τὰ ἄστρα! Καὶ ὅταν θὰ ἐξυπνίσου αἰβριον ὁ Κουίρινος καὶ οἱ δύο Γιζαί, θὰ νομίσουν ὅτι ἡ Θάλασσα ἔφαγε τὰς γαλέρας των. Θὰ τρίβουν τὰ ὄμματα των καὶ δὲν θὰ δύνανται νὰ ἐνοήσουν πῶς ἐγένινεν αὐτὸ τὸ θαῦμα.

— Ἄλλ' εἰπέ μοι, Μαῦρε, εἶπεν ὁ Καρτάτσος, τί συμφέρον ἔχει ὁ ἀφέντης σου διὰ νὰ καύσῃ αὐτὰς τὰς τρεῖς γαλέρας;

— Αὐτὸ δὲν τὸ εἰξέσω οὐδ' ἐγὼ, ἀπάντησεν ὁ Μαῦρος. Φαίνεται ὅμως ὅτι οἱ τρεῖς οὗτοι σύντροφοι τοῦ φέρουν μεγάλην δυσκολίαν, καὶ ζητοῦν νὰ τὸν ἀφήσουν νὰ φύγουν μὲ τοῦς μισθωτοῦς των. Καὶ διὰ νὰ μὴ φύγουν καὶ δώσουν τὸ κακὸν παράδειγμα εἰς τὸν στρατὸν, ὁ κόμης ἀπεφάσισε νὰ καύσῃ τὰς γαλέρας των.

— Καὶ αὐτὸ θὰ εἶναι, εἶπεν ὁ Καρτάτσος.

Ὁ Μαῦρος τῷ ἐκλείπει τὸν ὀφθαλμὸν κυττάζας αὐτὸν, εἰς σκεπτικὸν ὅτι ἤθελε νὰ τῷ εἶπῃ τι ἰδίον.

— Ὑπάγωμεν λοιπὸν, εἶπεν ὁ Καρτάτσος.

— Ὑπάγωμεν, εἶπεν ὁ Μαῦρος.

Καὶ οἱ λοιποὶ τέσσαρες ἠγέρθησαν καὶ τοὺς ἠκολούθησαν. Ὅτε ἐξῆλθον, ὁ Μαῦρος ἐκίνησε τὸν βραχίονα τοῦ Καρ-

καὶ νὰ σὰς κουμπανιάρουνε κί' οἱ γάδαροι κί' οἱ σκύλοι.
Ἐκεῖ ὁ κόσμος νὰ σὰς ᾽δῆ ἂν ἦσθε πατριῶται,
ἐκεῖ νὰ σὰς σφουρίζουμε καὶ λειμονιαῖς νὰ τρώτε.

Σουρῆς.

ΤΟ ΜΗ ΧΑΝΕΣΑΙ ΠΑΝΤΟΥ

Τί θὰ πῆ Ῥωμηροσύνη! Ὑπερβαίνει τὰς φιλελευθερωτέρας Δημοκρατίας. Εἴμεθα ὑπερβολικοὶ εἰς τὴν ἐπιείκειαν. Ἡ ἑλληνικὴ λαϊμητόμος μόλις δουλεύει πέντε φοραῖς κατὰ δεκαετίαν. Ἡ Ἀμερικανικὴ δημοκρατία ἔχει ἄλλοίως ἰδέας. Μόνον τὸ 1882 ἐκρέμασαν ἐν Ἀμερικῇ 125 δολοφόνους καὶ θὰ ἐκρεμοῦσαν διπλασίους, ἂν δὲν διέφευγον τὴν ἀμερικανικὴν δικαιοσύνην 125 κακοῦργοι. Οἱ δικοὶ μας οἱ δολοφόνοι, ὡς ὁ ληστής Καμάρας, ἀπὸ θανατικῆς ποινῆς μεταπίπτουν εἰς δεκαετὴ ἐιρκτὴν, καὶ αὐτὴν πάλιν διὰ χάριτος; εἰς τὴν ἀπονομὴν ἴσως καὶ δάφνης!

Ἄλλὰ οἱ Ἀμερικανοὶ δὲν φυλάττουν τὸν Βλάχον των ἢ τὸν Ῥάδον των ἢ τὸν γλυκὺν Ἀμπελάν των νὰ τοὺς παραδώσῃ τὴν κεφαλὴν τοῦ δολοφόνου.

Αὐτοὶ ἔχουν τὸν ἀθάνατον νόμον τοῦ Δύντς, διὰ τοῦ ὁποίου γίνονται οἱ ἴδιοι πολῖται, μάρτυρες, ἀνκκριταί, δικασταὶ καὶ δῆμιοι.

Ἐσχάτως κακοῦργός τις ἐπετέθη κατὰ πολίτου διὰ ρεβόλβερ. Ἡ συμπλοκὴ προσεῖλκυσε εἰς τὴν σκηνὴν κόσμον. Ἐνῶ τὸ θῦμα ἐκολύμβα εἰς τὸ αἷμά του, οἱ πολῖται συλλαμβάνουν τὸν δολοφόνον, εἰσέρχονται εἰς τὸ πρῶτον τυ-

χόν καπνηλεῖον, ἐκλέγουσι δώδεκα ἐξ αὐτῶν δικαστὰς, οὗτοι παίρνουν ἐνώπιόν των τὸ πτώμα τοῦ θύματος, ὡς τὸ σῶμα τοῦ ἐγκλήματος, καὶ καταδικάζουν τὸν ἔνοχον νὰ δικασθῇ.

Ὁ ἔνοχος δὲν ἔχει Βασιλέα Γεώργιον καὶ ὑπουργὸν Ῥάλλην νὰ ζητήσῃ χάριν· δέχεται τὸ ἀνέκκλητον τῆς ἀποφάσεως κ' ἐτοιμάζεται ν' ἀποθάνῃ· ζητεῖ μόνον ὀλίγην ὥραν καιρὸν νὰ κανονίσῃ τὰς ὑποθέσεις του. Οἱ Ἀμερικανοὶ εἶναι τέτοιοι! Ἐχουν ὑποθέσεις καὶ ὀλίγας στιγμὰς πρὸ τοῦ θανάτου των! Ἀφοῦ ἔγραψεν ὅτι εἶχε νὰ γράψῃ, ζητεῖ νὰ πιοῦν οἱ δικασταὶ μαζύ του μίαν ρακίην· τοῦ γίνεται καὶ ἡ χάρις αὐτῆ.

Καὶ μετὰ μίαν στιγμὴν δικασταὶ καὶ ἔνοχοι μὲ ἐλαφροτάτην καρδίαν ἐξέρχονται εἰς τὴν θήραν τοῦ καταλλήλου δένδρου διὰ κρέμασμα. Εὐρίσκουν μίαν συκομοριά, ὁ δολοφόνος ἀπαιτεῖ νὰ βάλῃ τὸν ἀπαραίτητον παρ' Ἀμερικανοῖς λόγον, καὶ μετ' οὐ πολὺ ἡ θηλειὰ εἰς τὸν λαϊμόν καὶ τὰ πόδια σ' τὸν ἀέρα.

Ἐν τούτοις σπασμωδικαὶ τινες κινήσεις τοῦ δολοφόνου διηλοῦσιν ὅτι κάτι ἐλησμόνησεν.

Τί ἦτο;

Ἐξήγησε νὰ τοῦ βγάλουν τὰ ποδήματα ὡς ἐνοχλοῦντα τοὺς κάλους του!

Δὲν ἦτο δυνατόν ν' ἀρνηθῶσι καὶ τὴν χάριν αὐτὴν εἰς ἄνθρωπον ὅστις τοὺς ἐκέρασε, καὶ οὕτω ἀνυπόδητος ὁ δολοφόνος ἀπῆλθε ν' ἀνεύρῃ τὴν ψυχὴν τοῦ θύματος διὰ νὰ ξαναρχίσῃ ἴσως...

Ἡ καυμένη ἡ Σάρα Μπεργάρ. Δὲν φθάνει ὅτι ἠναγκάσθη νὰ ἐκποιήσῃ τοὺς ἀδάμαντάς της· ἰδοὺ ὁ ἀρχισυντάκτης τοῦ Φιγαρώ κ. Βόλφ τῇ ἀπευθύνει ἐντυπον ἐπιστολὴν ἐν ἣ τῇ συμβουλεύει ν' ἀφήσῃ τὰς φαντασίας της καὶ τὰ θέκτρα

τάτση, καὶ ἔμεινε μετ' αὐτοῦ βήματά τινα ὀπίσω τῶν ἄλλων.

— Ἐνοεῖς τί εἶναι; τῷ εἶπεν ὁ Μαῦρος ταπεινῇ τῇ φωνῇ. Δὲν ἐτόλμησα νὰ τὰ εἶπω ὅλα εἰς τοὺς ἄλλους, διὰ νὰ μὴν ἀπορήσουν.

— Τί εἶναι; εἶπεν ὁ Καρτάτσης.

— Εἶναι ὅτι δὲν πρόκειται νὰ καύσωμεν τὰς τρεῖς γαλέρας μόνον.

— Ἀλλά;

— Ἀλλά καὶ τὰς ἔνδεκα.

— Καὶ τὰς ἔνδεκα;

— Ναί.

— Τὰς γαλέρας τοῦ Σανούτου;

— Ναί.

— Τὸν στόλον ὀλόκληρον;

— Ναί.

— Αὐτὸ ὁκοῦ σοῦ λέγω.

— Διὰ ποῖον λόγον;

— Διὰ τὸν λόγον τοῦ νὰ μὴ δυνηθῇ κανεὶς νὰ φύγῃ με-
χρις οὗ παραδοθῇ τῷ φρονύριον.

— Καὶ σοὶ ἔδωκε τοιαύτην παραγγελίαν ὁ κόμης Σανού-
τος, ὁ ἴδιος;

— Μάλιστα.

— Ἀληθινά;

— Ἀληθέστατα.

— Ἀπορον μοὶ φαίνεται.

— Εἰς ἐμὲ ὄχι.

— Ὅθι χάσω τὸν νοῦν μου.

— Μή, διότι θὰ μετανοήσῃς.

— Μὲ ἐμπαιζεις, Μαῦρος;

— Ὅχι, μὰ τὸν Ἀλλάχ.

— Ἐχεις πεποίθησιν δι' ὅσα λέγεις;

— Στερεὰν καὶ ἀκλόνητον.

— Καὶ ὑπάγομεν τώρα νὰ πράξωμεν τοῦτο;

— Μοὶ φαίνεται. Ἄλλ' ἄκουσε, σὺ εἶσαι τῆς ἐμπιστοσύνης τοῦ Σανούτου. Μοὶ εἶπε πολλὰ διὰ σέ, δὲν σὲ πολιτεύομαι. Μοὶ εἶπε μάλιστα ὅτι θὰ σοὶ δώσῃ πολλὰ χρήματα, ἀρκεῖ νὰ ἐπιτύχῃ ἡ ἐργασία.

— Ὡ, διάβολε!

— Ἀλλὰ κύτταξε καλὰ, ὅταν θ' ἀρχίσωμεν νὰ καίωμεν, ἂν μᾶς φέρουν οἱ ἄλλοι δυσκολίας, νὰ μὲ βοηθήσῃς.

— Τί νὰ σὲ βοηθήσω;

— Βεβαίως θὰ τοὺς φανῇ παράδοξον, ὅταν μὲ ἴδουν νὰ βάλω φωτιὰν εἰς τὴν **Φουρτούνα**, τὴν ναυαρχίδα τοῦ Σανούτου. Λοιπὸν ἐκεῖ σὲ θέλω. Πρέπει νὰ τοὺς πείσωμεν ὅτι δὲν εἶναι τίποτε.

— Ἠσύχασε θὰ προσπαθῆσω.

— Ἰδοὺ, λάβε καὶ τοῦτο, εἶπεν ὁ Μαῦρος.

Καὶ τῷ ἔδωκε τὸ βαλάντιόν του, ὅπερ ὁ Καρτάτσης ἔκρυψε ταχέως εἰς τοὺς κάλους του. Βίτα ἐτάχυναν τὸ βῆ-